

ABRAHAM HANS**13. — Grootvader.**

Mijn grootvader is al lang dood. Maar toch denk ik dikwijls aan den goeden man. O, wat ging ik gaarne naar hem toe! Dan vertelde hij mij allerlei gebeurtenissen uit zijn leven. Uren lang kon ik naar hem luisteren. Want mijn brave grootvader kon veel verhalen. Hij was zeeman geweest en had wel vijftig jaar op een schip gevaren.

Vijftig jaar, dat is lang, niet waar? In dien tijd kan er veel gebeuren en vooral met eenen zeeman.

Grootvader had veel gezien. Hij was in verre landen geweest, ook daar waar de krenten, de vijgen, de oranjeappels groeien. In de streek, waar de zwartjes wonen, had hij dikwijls gewandeld. Hij wist heel goed, in welke hutten ze verblijven en wat ze eten en drinken. Zoudt ge ook niet gaarne naar hem geluisterd hebben?

Maar grootvader was niet altijd op zee. Hij kwam van tijd tot tijd thuis en was dan blij, zijne vrouw, kinderen en vrienden te zien.

Op zekeren dag was hij weer van de reis teruggekeerd. Hij was pas zijne woning binnen en zat met een van zijne kinderen op de knieën. Hij woonde dicht bij het water. Hij zag, dat er, niet ver van de deur, veel menschen bijeen stonden.

— « Vrouw, zie eens, wat er toch gebeurt, » zei hij tot mijne grootmoeder. Deze ging naar buiten en kwam verschrikt terug, roepende :

— « Er ligt een kind in 't water ! »

Grootvader zette rap den kleine op den vloer en snelde de deur uit. Hij liep vlug naar de plaats, waar de menschen stonden.

Och arme, een knaapje spartelde in de haven. Het zou verdrinken ! Maar neen, grootvader sprong, zonder zich te bedenken, naar beneden, zwom naar den drenkeling, greep hem vast en keerde naar den kant terug.

Eenige mannen hielpen hem op het droge. Het kind was gered. De dankbare ouders gaven den redder eenige dagen later eenen zilveren lepel en eene zilveren vork, ter gedachtenis aan deze gebeurtenis.

Mijn grootvader heeft veel menschen gered, de meeste op zee. Helaas, dikwijls zinkt een schip. En als er dan geen ander vaartuig in de buurt is, om den kapitein en de matrozen te redden, moeten deze jammerlijk verdrinken. Denkt dan eens, aan de arme vrouwen en kinderen, die later hooren, dat hun man of vader in de zee verdronken is. Ge zoudt ook wee-

nen, niet waar, als uw vader, of uw broeder zeeman was en nooit meer terugkeerde?

Mijn grootvader was zoo gelukkig, dikwijls zeelieden te redden. Maar 't gebeurde ook, dat hij niet bij een verongelukt schip kon komen, omdat de zee zoo wild en woest was.

Op zekeren dag kwam mijn grootvader zeer bedroefd thuis. Tot zijne vrouw zei hij met tranen in de oogen :

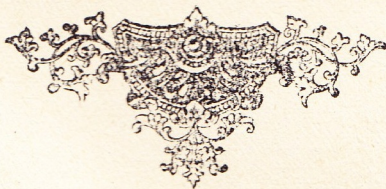
— « Hier ben ik, maar mijn broeder zien we niet meer terug. Hij is verdronken in den laatsten storm en ik kon hem niet redden. »

Niet alleen vrienden, maar ook veel familieleden van mijnen grootvader kwamen op zee om.

Gelukkig bleef hij steeds gespaard, ofschoon 't meer dan eens gebeurde, dat zijn schip zonk en hij door anderen gered moest worden.

Eindelijk werd hij te oud, om nog te varen. Hij bleef dan aan land wonen. Maar dikwijls ging hij naar den waterkant, om met de schippers te spreken en naar de schepen te zien. Uren stond hij daar, zijn pijpje rookende. Hoe gelukkig was ik, als ik met hem mee mocht. En nu nog altijd, kan ik niet naar een schip of eene boot zien, zonder aan den braven man te denken, die mij zooveel van de zee vertelde. Maar als die zee zoo gevaarlijk is, waarom varen al die schepen dan? vraagt ge misschien. Hoe zouden wij aan koffie, thee, rijst, peper en andere koloniale

waren, aan al de heerlijke zuidvruchten, zooals oranjeappels, vijgen, enz., geraken, wanneer de schepen die niet uit verre landen herwaarts brachten? Wat de spoortreinen op 't land doen, dat verrichten de schepen over zee : passagiers en goederen vervoeren. En er moeten bekwame mannen zijn, om die vaartuigen op de wijde watervlakte te besturen.

INHOUDSTAFEL

	BLADZ
1. De Appeldief	1
2. De oude Mic	6
3. Van Pieter, die rooken wilde	9
4. Vertelling van een nickelstukje	12
5. De trouwe Kardoos	17
6. De Durfal	22
7. De kleine Moeder	26
8. De Speldenzoeker	29
9. De Belletrekker	32
10. Hoe Anna leerde breien	36
11. De Koudkleum	39
12. Klaas-ik zal	43
13. Grootvader	46
14. Vos	50
15. Blinde Koben	54
16. Alle begin is moeilijk	59
17. Arme Piet	63
18. Brand	67
19. De Waaghals	70
20. Een vlijtige Jongen	74

